

Ročník 27

Číslo 5

5. 6. 2022

BŮH MĚ ZVE K POSLÁNÍ, KTERÉ SE KE MNĚ HODÍ!

Drazí přátelé!

Žijeme v době, která je hodně poznamenaná strachem. Okolnosti, které na nás doléhají, nejsou příznivé, a tak si člověk každý den klade otázku, co přijde zítra. Žijeme v napětí a jakési nestabilitě, a to nás docela deprimuje. Když se však v myšlenkách přeneseme do situace po nanebevstoupení Ježíše, nebylo tomu jinak. Apoštolové a učedníci se zavřeli před světem a ve strachu a bez nějakého plánu čekají. Nečekají však pasivně, ale dělají to jediné, co je v té chvíli drží nad vodou, a to je modlitba. Chybí jim jasná přítomnost Ježíše, nemá jim kdo říct úplně jasně, jak se budou věci vyvíjet a že právě tohle je ten správný směr a dobrá cesta. Do tohoto vakua však vstupuje Ten, kterého Ježíš slíbil. Duch, který absolutně mění situaci a rozsvítí světlo naděje. Strach se v tom okamžiku trátí a vystřídá ho pevné odhodlání ke svědectví. Formulace prvního kázání ne moc chytrého Petra jsou velice jasné a rozhodné. Více nemá strach říct pravdu o Kristu a poukázat na něho jako na jedinou odpověď na lidské hledání a pochyby. Zmínka o tomto prvním letničním kázání mě nesmírně fascinuje, protože je tam poznamenaná, že uvěřilo více jak tři tisíce lidí. Ptám se mnohdy, jaká to byla síla Slova a milosti, která zasáhla srdce naslouchajících. Především odvaha v Duchu a jasné a upřímné svědectví.

Tu někde je výzva pro nás pro všechny. Nějak příliš se koncentrujeme na krizi církve u nás. Ano, je to fakt, že věřících ubývá, je nedostatek kněží a duchovních povolání, dokonce jsme zůstali bez

biskupa a kdo ví, jak dlouho potrvá tohle nepříjemné provizorium. Jenomže když budeme jenom v obavách myslet na to, co bude, zůstaneme někde na mrtvém bodě. Uzavření a bez schopnosti vidět, že Duch nás neustále vede a mění situaci našich životů. Nastal čas na skutečné svědectví, kdy já, jako ten, který byl pokřtěn Duchem Svatým, v radosti žiji svůj život v prostředí, které je sice nevěřící, ale je to místo mého života. Dnes chceme pochopit, že evangelizace je ne citovat Písmo, sypat z ruky katechismus, ale je to statečný a radostný život bez obav o to, co bude zítra. Ano, když mě někdo požádá, abych s ním mluvil o víře, anebo to nějak spontánně vyplyne z rozhovoru, je namíste mluvit o tom, co já osobně prožívám s Kristem. Tehdy nemusím mít strach, protože

Ježíš nám slíbil, že nám vnukne, co máme říkat. Když budu pozitivním majákem v prostředí, kde prožívám svůj každodenní život, tak se to stane nakažlivým pro mnohé. Dávno jsem zhlédl nádherný film s názvem „Pošli to dál“. Malý kluk vymyslí projekt, ve kterém jde o to, aby člověk udělal něco dobrého třem lidem a nic za to nechtěl, jenom, aby také oni udělali to stejné dál třem lidem. Vyvolalo to neskutečnou epidemii dobrých skutků a lidské pomoci. Myslím, že toto je naše cesta, ke které nás vede Duch Svatý. Nevíme, co nás čeká, možná boj a náročný život, ale v Kristu dokážeme všechno, protože On je naše síla.

o. Marian

www.faslavicin.cz

Pastýřský list k ukončení diecézní etapy synody o synodalitě

Milé sestry a bratři,

především chci v této chvíli upřímně poděkovat všem, kteří přijali výzvu papeže Františka a zapojili se do práce synodních kroužků. Zvláštní poděkování patří diecéznímu týmu za velkou práci, kterou odvedli ve skvělé kvalitě.

Mám radost, že se do práce v synodálních kroužcích zapojilo tolik lidí, kteří udělali zkušenost synodalitě, která je duchovní skutečností, protože jde o společnou modlitbu a společné naslouchání Božímu hlasu, o společné hledání Boží vůle. Mnozí jste udělali zkušenost s působením Ducha Svatého, který vytváří církevní společenství z těch, kteří se jím nechají vést. Za tento veliký dar děkuji Pánu Bohu a právě v něm vidím velikou naději pro naši diecézi.

Chladné statistiky ukazují poměrně smutná čísla, například za poslední léta klesl v diecézi počet účastníků na bohoslužbách ze 115 tisíc v roce 2000 na 75 tisíc v roce 2017, klesl počet pokřtěných i počet dětí u prvního sv. přijímání. Počet biřmovanců klesl z 2 tisíc na 1 tisíc. Kněžský seminář je téměř prázdný. Vidím únavu mnoha kněží, kteří často přes všechnu svou námahu nevidí plody své práce, které by přinášely radost. Vedle toho vidíme mnoho plodné námahy v řadě farností, které se krásně rozrůstají, úžasnou práci církevních škol a obdivuhodný rozvoj církevní Charity.

Do synodální práce se zapojilo přes pět tisíc lidí a potěšitelné je, že největší věková skupina účastníků byla od 30 do 60 let. V tom vidím velkou naději.

Syntéza jednotlivých výstupů z kroužků poukázala kriticky na řadu skutečností, ale taky ukázala velkou sílu touhy a ochoty nasadit se pro obnovu církve, či se aspoň připojit. Pro správné přijetí syntézy je zásadně důležitý postoj lásky, která se nebojí kritiky, ale dívá se do textu jako do zrcadla diecéze. Ne všechno se týká konkrétní farnosti nebo konkrétního kněze. Nesmíme všechnu kritiku vztahovat na sebe, ale ani nesmíme říkat, že všechno se týká jen jiných, nýbrž v pokoře se ptát, jestli se něco z řečeného netýká aspoň z části také mě. Nejednou se ukáže, že kněží i laici volají po stejné věci, ale chyba je někde v komunikaci či způsobu vidění. Zásadní je otázka: Co ode mě žádá Bůh? Co bych z mé strany mohl udělat pro zlepšení? Musím trpělivě počítat s postupnými kroky a hledat spojení. Musíme rozlišit, co je řešitelné ve farnosti, co v diecézi, co patří na světovou úroveň. Některé věci můžeme začít ve farnosti řešit hned. Na společném setkání synodních kroužků, nebo jejich zástupců, s duchovním správcem a farní radou projevit ochotu ke společné otevřenosti vedení Duchem Svatým a ke spolupráci na jeho díle. Nesmíme při tom zapomenout, že metodou synodalitě se chceme řídit při všech dalších krocích, že nejde o demokracii, o názor většiny či vlivných lidí, ale o společné, stále a pokorné hledání Boží vůle.

Jednotlivé farnosti se od sebe někdy hodně liší, proto se budou lišit i jejich priority. Společným cílem je pro všechny živé společenství, které vydává svědectví o živém Kristu. Někde už na cestě k takovému cíli urazili kus cesty a krásně rostou. Jinde se ukazuje, že kvůli objektivním příčinám, například velkému vystěhovalectví z obce, nemohou být plnohodnotným farním společenstvím, protože nemají žádné děti ani rodiny, a v budoucnu bude třeba hledat řešení ve spojení farností. Přesto už dnes, i když tam jde jen o několik starých lidí, mohou vytvářet živé společenství lásky, modlitby a spolupráce.

Pán Ježíš řekl: „Kde jsou dva nebo tři v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich.“

Neřekl, kde jich bude sto či tisíc, ani neřekl, že musí jít o mladé a schopné lidi. On počítá s každým. Vedle toho musíme počítat s lidskými předpoklady jako například, že děti a mládež k zdravému rozvoji své víry nutně potřebují společenství vrstevníků. Podobně je důležité pro křesťanskou rodinu mít společenství věřících rodin. Nemálo farností však má podmínky pro vytvoření živého společenství, a přesto tam není. Tam je třeba se dívat na současnou situaci jako na velkou výzvu a hledat odpovědi.

Vzhledem k rozdílnosti situace bude třeba v různých farnostech začít z jiného konce, ale všude může jít o stejnou povznášející zkušenost spolupráce s Duchem Svatým na budování živé církve.

Některými tématy se už zabývám s kněžími. Nejprve já s děkany, pak děkani s kněžími v děkanátech. Zabývali jsme se například návrhem zavést povinné pastorační rady ve farnostech. Zatím jsme udělali rozhodnutí, že v příštím roce se při vizitaci farnosti vizitátor setká s farními radami. Některé úvahy ukazují, že při hledání správných řešení budeme muset jít do daleko větší hloubky. Mnozí volají po radostnější bohoslužbě, což je dobře, ale k velikonoční radosti se jde přes Kalvárii, a o oběti se nedá mlčet. Kristus bez kříže by nebyl Spasitel. Některí chtějí snížit mravní nároky, ale ty nestanovili lidé, nýbrž Kristus. Mnozí kritizují kněze, ale nikdo rodiny, a přitom kněží jsou takoví, jak je vychovaly rodiny. Některí myslí, že svěcení ženatých mužů na kněze vyřeší nedostatek kněží. Hlubší rozbor však ukazuje, že základním problémem není celibát, ale nedostatek chuti žít pro druhé, či chybějící smysl pro službu a oběť, že mládež vyrůstající v blahobytu a hledající kariéru se těžko rozhoduje pro povolání, které není atraktivní ani oceňované. Smysl pro službu druhým či schopnost vycházet s druhými se pěstuje od dětství v rodině. Bez zkušenosti s dobrým otcem v rodině se mladík těžko učí být duchovním otcem a budovatelem farního společenství. Teď není prostor k hlubšímu studiu tohoto tématu. Uvádím ho jen jako příklad problému, jehož řešení bude vyžadovat mnoho odvahy a široké spolupráce, abychom nezůstali jako bezradní v začarovaném kruhu.

Velké zapojení věřících středního věku i mladých lidí do práce synodálních kroužků mi dává velkou naději, protože dobré výsledky se mohou ukázat jen tehdy, když začnou všichni najednou. Když totiž mladí rodiče přijmou více dětí a dobře je vychovávají, když mladí muži ukáží velkorysost a odvalu nabídnout se Bohu do kněžské služby, když kritici raději pomohou a farníci převzou svůj díl odpovědnosti za služby ve farnosti či údržbu kostela, když kněží s pokorným vědomím svých chyb a nedostatků budou ukazovat trpělivost a vyzářovat radost z Boha. Když se všichni rozhodnou začít u sebe.

Některé návrhy prozrazují, že ne všichni věřící vědí o některých věcech, které dávno v diecézi fungují. To volá po vysvětlující informaci. Navrhuji lépe využít diecézního časopisu *Oldin*, udělat z něj hlavní informační kanál ke sněmovním kroužkům a všem, kteří mají zájem o život místní církve. Budou se v něm podávat žádané informace ve větší míře, odpovídat na dotazy a taky sdělovat zkušenosti dobré praxe z farností. Tak úsilí jedněch může povzbudit druhé. Povzbuzení a dobrých příkladů není nikdy dost. Stručné zpracování písemných výstupů z kroužků najdete v *Oldinu* i na webových stránkách arcidiecéze.

S vděčností žehná každému z Vás
arcibiskup Jan

Pokud se ve svém nitru rozhodneš hřešit, určitě to dokážeš, pokud se rozhodneš být svatý, Bůh to zvládne.

Mons. Jan Graubner novým pražským arcibiskupem

Jeho Svatost papež František o poledni 13. května tohoto roku jmenoval 37. pražským arcibiskupem a 25. českým primasem Mons. Jana Graubnera, doposavad arcibiskupa olomouckého a metropolitu moravského.

Mons. Jan Graubner bude uveden na svatovojtěšský arcibiskupský stolec v sobotu 2. července 2022 při slavné mešní liturgii v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha. Tímto dnem se fakticky ujme úřadu 37. arcibiskupa pražského a 25. primase českého.

zdroj: Arcibiskupství pražské

Farní rada

Drazí přátelé,

letos jsme v naší farnosti uskutečnili volby farní rady a na základě výsledků jsem oslovil lidi, kteří budou zastávat tuto službu v naší farnosti v letech 2022-2026. Věřím, že dokážeme dobře spolupracovat a že mnoho podnětů právě od této skupiny lidí pomůže oživovat duchovní život u nás. Znovu chci jenom připomenout, že život ve farnosti není jenom záležitostí farní rady a kněze, ale je to úkol nás všech.

Farní rada 2022-2024

Ekonomická rada

Milan Mikovčík
Ivana Častulíková
Kateřina Gbelcová
Josef Bařínka

Pastorační rada

Jana Adámková
Milena Tománková
Josef Chovančík
Marie Vincourová

Jan Častulík
František Fojtík
Lenka Kozubíková
Michal Švach

Marek Daňhel
Josef Floreš
Petra Bublanová
Petr Dufek

Výstavba kaple ve Slavičíně – Hrádku, přímluva

V období slavnosti Seslání Ducha Svatého se obracíme na farníky s přímluvou a prosbou zároveň k podpoře záměru dostavby kaple ve Slavičíně – Hrádku, která je zasvěcena právě Duchu Svatému. Touto cestou otevíráme možnost přímého zafinancování jednotlivých akcí, např. zhotovení okna, dveří atp., kdy sponzoři budou uvedeni v seznamu dárců.

Finanční příspěvky je možné zaslat na sbírkový účet 245743398/0300, ev. v hotovosti vložit do pokladny spolku - tel. 775 709 773, nebo do pokladničky přímo v kostele sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně

Věříme, že se s Boží pomocí, vedeni Duchem Svatým, můžeme dočkat další etapy výstavby a doufat, že kaple bude sloužit všem lidem, kteří budou cítit potřebu zklidnění a rozjímání v duchovní rovině.

*Za členy spolku pro výstavbu kaple
V. Mudráková*

MODLITBY MATEK

Možná jste to už někde zaregistrovali, že u nás v kostele probíhají Modlitby matek a v hlavě vám prolétla myšlenka “co zase kdosi něco vymýšlí, vždyť je pořád něco”. Modlitby byly založeny v roce 1995 v Anglii. V té době dvě babičky Veronika a Sandra pocítily touhu odevzdaněji se modlit za své děti. Během modlitby poznaly, že Pán Ježíš chce, aby matky odevzdávaly děti do Jeho rukou, aby on mohl působit v jejich životech a zmírnit tak bolest matek. Modlitby matek se rozšířily do více než 150 zemí světa a zaznamenaly mnohé krásné ohlasy a vyslyšení proseb. I u nás, díky velké podpoře našeho faráře P. M. Deje, který nás vždy “vyhecuje” ke společné modlitbě alespoň 1x za měsíc. Není to jen pro “někoho”, ale pro všechny, kdo mají touhu věnovat více času trávit na modlitbě před Nejsvětější Svátostí. Tak vás všechny zveme ke společné modlitbě.

“Obrátme se k Ježíši v modlitbě.

On nás miluje.

On nás má rád všechny.

Miluje naše děti.

Uvěříme, jak velice nás miluje?”

Někteří křesťané vypadají, jako by stáli Bohu modelem – řekněte jim, že Bůh si už o nich svůj obrázek udělal!

Pozvedněte zraky a pohledte na pole, že již zbělela ke žni

Před nanebevstoupením přikázal Ježíš apoštolům, aby neodcházel z Jeruzaléma, aby očekávali příchod Ducha Svatého. A oni poslechli. Skutky apoštolů vypravují, že se vrátili do večeřadla a tam setrvali na modlitbách společně se ženami a s Marií Matkou Ježíšovou. Ona je Matkou evangelizující církve a bez ní nemůžeme plně pochopit ducha nové evangelizace. Na kříži, kde Ježíš prožíval dramatický střet mezi hříchem světa a Božím milosrdenstvím, mohl u svých nohou vidět útěšnou přítomnost matky a přítele. Ještě než dokončil dílo, které mu Otec svěřil, Ježíš řekl Marii: „Ženo, to je tvůj syn. Potom řekl učedníkovi: To je tvá matka.“ (Jan 19,26-27). Ježíš nám zanechal svoji matku jako naši matku. Teprve potom Ježíš mohl pocítit, že „je dokonáno“. Vede nás k ní, protože nechce, abychom putovali bez matky. Ona, která ho s takovou vírou zrodila, provází také nás, „ostatní z jejího potomstva, kteří zachovávají Boží přikázání a hlásí se k Ježíšovu svědectví“. Důvěrné spojení mezi Marií, církví a každým věřícím, nakolik každý z nich různým způsobem svědčí o Kristu. Maria dovede rozpoznávat stopy Božího Ducha ve všech velkých událostech, ale také v těch, které se zdají nepostřehnutelné. Kontempluje tajemství Boha ve světě, v dějinách a v každodenním životě každého člověka a všech lidí. Prosme ji, ať nám svou mateřskou péčí a modlitbou pomáhá, aby se církev stávala domovem pro mnohé, je matkou pro všechny národy, aby umožnila zrod nového světa. Potřebujeme ji, a zvláště v této dnešní neklidné době, aby se za nás a také za všechny národy přimlouvala, aby zavládl ve všech národech Kristův pokoj, vždyť ona je Královna míru, Královna rodin, Královna pokoje. Končí měsíc květen, který je zasvěcen Panně Marii, skončily i různé pobožnosti ke cti Panny Marie, prosme ji i nadále za pomoc, ochranu a mocnou přimluvu.

Vidíme, jak stále ubývá kněží a nových nepřibývá. Ježíš nám říká: „Žeň je velká, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žeň.“ (Mt 9,37b -38). Je to na zamyšlení pro nás křesťany, co děláme pro to, aby se to změnilo. Kolik se za kněze, biskupy a papeže modlíme, jestli je víc nekritizujeme, a nakolik jim pomáháme. Ptá se nás, zda bychom byli ochotní odevzdat Bohu své dítě, kdyby si vybralo cestu zasvěceného života, ať už v kněžství nebo v jiném duchovním povolání. Je také mnoho služeb, které můžeme jako laici vykonávat. Zda jsme ochotni obětovat této službě svůj čas. My jsme svým křtem byli pomazáni na kněze, proroky a krále. Tak jak se píše v prvním Petrově listu: „Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu, abychom hlásali mocné skutky toho, kdo nás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla.“ (1Pt 2,9). Jak naplňujeme toto poslání? Každá lidská duše je nesmírně cenná, každý člověk je Božím dítětem, je bratrem Kristovým. Proto „Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti.“ (Ř 8,16).

Každý z nás, zvláště v těžkých chvílích, jaké prožíváme, hledá útěchu. Často se uchylujeme jen k pozemské útěše, která brzy vyprchá. Ježíš nám ale nabízí útěchu z nebe, dokonalého Utěšitele. Jaký je v tom rozdíl? Útěchy světa nabízejí chvilkovou úlevu, ale neléčí hluboké zlo, které nosíme v sobě. Rozptylují a odvádějí pozornost, působí na povrchu, na úrovni smyslů, ale stěžívají v srdci. Ježíš slibuje učedníkům Ducha Svatého, dar darů, Utěšitele i Přimluvce.

Protože jen ten, kdo nám dává pocítit, že jsme milováni takoví, jací jsme, dává srdci pokoj. Duch Svatý, Boží láska, to dokáže – sestupuje do našeho nitra. Je to Boží něha, která nás nenechává samotné, protože být s těmi, kdo jsou sami, už znamená utěšovat. Protože jsme Boží děti, můžeme prosit o Ducha Utěšitele. Pokud cítíš temnotu osamělosti, pokud v srdci nosíš balvan, který dusí naději, pokud máš v srdci palčivou ránu, pokud nemůžeš najít cestu ven, otevři se Duchu Svatému. Bonaventura napsal, že „tam, kde je větší soužení, přináší Duch větší útěchu. Ne jako svět, který v blahobytu utěšuje a lichotí, ale v neštěstí zesměšňuje a odsuzuje.“ To dělá ďábel: nejprve lichotí a dává pocit nepřemožitelnosti, pak nás srazí a dává nám pocit chyby a viny. Hraje si s námi. Dělá všechno proto, aby nás srazil dolů, zatímco Duch Zmrtvýchvstalého nás chce pozvednout.

Podívejme se na apoštoly – byli ze strachu za zavřenými dveřmi, před očima měli své slabosti a selhání. Všichni totiž Ježíše zapřeli. Roky s ním strávené je nezměnily. Zůstali stejní. Pak přijmou Ducha Svatého a všechno se změní: problémy a chyby zůstávají stejné, ale už se jich nebojí, protože se nebojí ani těch, kteří jim chtějí ublížit. Cítí se vnitřně utěšeni a chtějí vylévat Boží útěchu. Nyní se bojí jen toho, že nevydají svědectví o přijaté lásce.

I my jsme povoláni vydávat svědectví v Duchu Svatém, stát se utěšiteli. Jak to můžeme udělat? Ne velkolepými proslovky, ale tím, že se sblížíme modlitbou a blízkostí. Blízkost, soucit a vlídnost jsou vždy Božím stylem. Utěšitel říká církvi, že dnes je čas útěchy, čas radostného hlásání evangelia, ne bojem proti pohanství. Je čas přinášet radost ze Zmrtvýchvstalého. Je čas vylévat lásku na svět, je čas svědčit o milosrdenství, je čas svobody v Duchu Svatém.

Nám, Ježíšovým následníkům, byl přislíben Duch Svatý, který nás „vede do celé pravdy“ (Jan 16,13). A celá pravda je jen v Bohu. Jsme-li Ježíšovými učedníky, máme s církví účast na Boží pravdě. Duch Svatý je nám dáván jako jednotlivcům, je dáván nositelům odpovědnosti v církvi, je přítomen v současnosti i v dějinách církve. Nenechává nás o samotě s naším poznáním, ale působí v církvi. A na křesťanovi je, zda touží po poznání pravdy, i když plná bude až u Boha. Jde o to, zda se křesťan nechá vést Duchem Svatým, který nás ve společenství církve uvádí do celé pravdy. Aby člověk nekladl překážky a byl schopen přijímat jeho inspirace, musí splňovat tři podmínky. První podmínkou je pokora. Kdo je zastáncem jen svých názorů a stojí nebo názoru svého idolu a vše jiné odmítá, nedává mu prostor, aby ho ovlivňoval. Podobně i ten, kdo se prezentuje jako vlastník pravdy. Druhou podmínkou je důvěra. Důvěra v Boží působení v člověku samém i v druhých. Důvěra, že Duch Svatý napomáhá v rozlišování. Taková důvěra chrání před malomyslností a pýchou. A třetí podmínkou je trpělivost. Kdo chce vše hned, nedočká se ničeho. Bůh má svůj čas, ví co je pro nás teď nejlepší. Člověk může namítnout, že je to pěkné, ale že mu na Ducha Svatého nezbývá čas. Zde předávám inspiraci jednoho duchovního člověka. Tento člověk říkal, že Ducha Svatého máme přijímat hned ráno. Než začneme něco dělat, rozhodovat se a uvažovat, máme prosit zcela jednoduše o to, aby byl Duch Svatý v našem uvažování, rozhodování a rozlišování přítomen. Je to záležitost jen několika desítek sekund, ale především je to záležitost víry.

Ježíš nás volá ke spolupráci: „Právím vám, pozvedněte zraky a pohledte na pole, že již zbělela ke žni. Já jsem vás

poslal, abyste žali tam, kde jste nepracovali. Jiní pracovali a vy v jejich práci pokračujete.“ (Jan 4, 35b. 37). Bůh nás volá ke spolupráci takové, jací jsme. Nečeká, až budeme svatí, zná naši ubohost a slabost, ví, že sami to nezvládneme. Ten, kdo je silný, spoléhá sám na sebe, ale ten, kdo je slabý, spoléhá na Boží pomoc. Tak jako apoštolové, až poznali svoji ubohost, že dokázali Ježíše zapřít, utekli a nechali ho samotného, ze strachu před Židy, byli za zavřenými dveřmi, poznali, že sami to nezvládnou. Potřebovali Boží pomoc, potrebovali Ducha Svatého, tak ani my to bez Ducha Svatého nezvládneme. Prosme o sílu Ducha Svatého, o jeho dary, abychom dokázali být jeho svědky, abychom dokázali hlásat velikost Boží lásky, abychom dokázali milovat lidi takové, jací jsou. Abychom se dokázali za ně modlit, protože: „Duch Svatý přichází na

pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním. Ten, který zkoumá srdce, ví, co je úmyslem Ducha: neboť Duch se přimlouvá za svaté podle Boží vůle. Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí.“ (Ř 8,26-28). Bůh nikdy neodmítne, když prosíme o dar Ducha Svatého.

„Tak vám pravím: Proste, a bude vám dáno; hledejte a naleznete; tlučte a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno. Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec z nebe dá Ducha Svatého těm, kdo ho prosí!“ (Lk 11,9-10.13). Proto prosme a dostaneme!

Ludmila D.

OHLÉDNUTÍ ZA POUTÍ DO MEDJUGORJE

Medjugorje je docela malá vesnička v horách Hercegoviny, osídlených chorvatským katolickým obyvatelstvem. Toto místo ještě nedávno neznámé i ve vlastní zemi, stalo se během poslední doby jedním z nejznámějších a nejnavštěvovanějších míst na světě. Doposud ho navštěvovali a ještě pořád ho navštěvují lidi všech národností.

Přijíždí možná ze zvědavosti, i za senzací „uvidět“ nějaký zázrak, avšak převážná většina načerpat „Boží mír“, uklidnit nitro („Medjugorje zповědnice světa“), zastavit se ve zvlášť rychlé době a pobýt u Matky Boží - jak říkáme my, pravidelní poutníci, „jedeme domů“. Po dvouleté pauze způsobené Covidem jsme opět i z naší farnosti (doplnění farníky z okolí) vyjeli v neděli 15. 5. 2022 pod duchovním vedením P. Petra Káni z Nedašova (nynější působiště Arcibiskupské gymnázium Kroměříž) do Bosny a Hercegoviny. Do poslední chvíle nebylo jisté, kdo se pouti zúčastní a dvě pohotovostní poutnice se stačily sbalit až v neděli dopoledne. A jak nám vždy kladl na srdce P. Josef Červenka, který pořádal poutě téměř od počátku zjevení „Nikdo není na žádné pouti náhodou, vždy je tam pozvaný“. Skupina poutníků byla věkově rozmanitá, od malých dětí, manželských párů a taky hodně těch, kteří jeli poprvé a nevěděli „kam a za kým“ jedou. V závěru poutě se jednohlasně shodli na tom, že si to musí každý zažít sám. Po nočním přejezdu se první zastávkou stalo poutní místo Vepric na Makarské, kde jsme prožili první společnou mši svatou a samotné prostředí u moře, obklopené pohořím Biokovo, nás nabudilo na další společné chvíle. Po bezproblémovém přechodu hranic v Bosně nás čekal oběd a otevřená náruč „domácích“ v penzionu Verité. Během týdne jsme navštívili místo zjevení Podbrdo, komunitu Cenacolo, vystoupili na Križevac. Určitě obohacující byl výlet spojený se mší svatou do Tihaliny, kostelíku při klášteře, kde byla umístěna socha Panny Marie zhotovena podle pokynů vizionářů. Po trase jsme nemohli vynechat prohlídku města Mostar. Každý večer

byla účast na mezinárodní mši svaté s následující adorací.

Při společných modlitbách jsme Panně Marii předložili naši farnost, naši zem.

Jak se už vyjádřil papež Jan Pavel II., když přivítal vizionáře z Medjugorje: „Kdybych nebyl papežem, už jsem dávno toto místo navštívil a posluhoval svátostmi“.

Dokud zjevení probíhá, církve nemůže oficiálně uznat toto místo za poutní, ale už to, že žijeme v této době a máme možnost být svědky těchto událostí, je obrovská milost a dar. Díky všem, kdo jste nás doprovázeli modlitbou, poutníkům za trpělivost a odvahu s námi „vyputovat“.

Iva Častulíková a Lidka Koudelová

Poselství Panny Marie, 25. července 1989

„Drahé děti! Dnes vás vyzývám k obnově srdce. Otevřete se Bohu a odevzdejte mu všechny svoje těžkosti a kříže, aby Bůh vše proměnil v radost. Milé děti, nemůžete se otevřít Bohu, když se nemodlíte. Proto se ode dneška rozhodněte věnovat určitý čas dne jen pro setkání s Bohem v tichosti. Tak budete moci s Bohem svědčit o mé přítomnosti zde. Milé děti, nechci vás nutit, nýbrž svobodně, jako svobodné děti Boží, dejte Bohu svůj čas. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!“

Dotahuj věci do konce a vztahuj se k Tomu, který žádný konec nemá.

Duch Svatý uzdravuje ze stresu a z rutiny

Skrze dary Ducha Svatého se život křesťana uzdravuje ze dvou smrtelných nemocí: ze stresu a z rutiny... Stres a nuda jsou v podstatě nevědomou podobou rezignace, vyjadřují plíživou beznaděj: „Musím vždycky všechno udělat sám.“

Být přepracovaný, „už nemoci dál“ patří dnes už k dobrým mravům. Trpět rutinou z množství práce, ba přesněji řečeno nudou, to se dnes už prostě nosí.

„Má-li člověk Ducha Svatého, jak sladké jsou všechny námahy tohoto světa,“ říká svatý Jan Maria Vianney, který rozhodně netrpěl leností a nečinností... Jindy dále říká: „Jsou lidé, kterým život z víry připadá nudný – je to znamením, že nežijí z Ducha Svatého.“

Stres a nuda nejsou však jenom známkou rezignace, nezadržitelně vedou také k frustraci a nezřízené kritičnosti a k nejrůznějším podobám agresivity. Mají zároveň ochromující

i rozkladné účinky; jsou smrtí všeho tvůrčího a jednotícího; vedou k osamocení a prázdnotě...

Svatost biřmování má mocněji uvádět do spojení člověka s Bohem a do společenství lidí; do vztahu lásky a služby. Skrze dary Ducha má být posíleno všechno, co je slabé kvůli slabostem naší přirozenosti: Bůh od nás neočekává víc, než jsme schopni dát. Naším problémem je, že si myslíme, že musíme všechno dokázat sami. U Boha o něčem takovém nemůže být řeči. Proč se stal člověkem? Proč nám dal svého Ducha? Snad proto, aby nás ponechal vlastnímu osudu? Čím víc si stěžujeme pod tíhou denní práce, tím lépe poznáváme, jak málo se necháváme inspirovat – vést Duchem Svatým a zároveň jak těžkopádné a monotónní je ovoce naší práce...

Biřmování není jednorázová událost v životě křesťana, nýbrž počátek uzdravujícího procesu, který prochází celým naším životem.

Michael Marsch Uzdravení skrze svátosti

Fotogalerie minulých událostí

KŘÍŽOVÁ CESTA NA VELKÝ PÁTEK

VELIKONOCE

Někdo má rád lidi ještě předtím, než se s nimi setká – Já bych je chtěl umět milovat i poté, co se s nimi rozejdu.

... A NĚCO PRO ROZVESELENÍ ...

Vysvětluje učitel žákům: „Anonym je člověk, který nechce být poznán... Kdo to tam vzadu vyrušuje?“ „Prosím... Anonym.“

Šéf dnes přijel do práce v novém Ferrari. Tak jsem mu řekl, že je to super auto a že se mi moc líbí. On odpověděl: „Pokud budeš poctivě makat, plnit práci jak máš, dělat přesčas a makat i o víkend, tak si za rok koupím ještě lepší!“

Kolem muže zraněného při autonehodě se seběhlo několik lidí, nejvíce se k němu sklání žena středních let. Přichází starší muž, ženu odstrčí a praví: „Jsem plukovník v záloze a mám kurz první pomoci.“ Žena chvíli pozoruje mužovo prapodivné počínání a pak praví: „Až dospějete k závěru, že je vhodné zavolat lékaře, tak už jsem tady.“

Sára se vdává. Po svatbě se sejdou tři její přátelé a trumfují se, jaký jí kdo dal dárek. „Já jsem jí dal kávový servis pro dvanáct osob,“ říká první. „Já jsem jí dal sadu příborů pro dvacet osob,“ říká druhý. „A já jsem jí dal sítko na čaj pro sto dvacet osob,“ povídá třetí.

Kdyby každý udělal pro bezpečnost silniční dopravy tolik, co já, tak nebudou žádné dopravní nehody,“ vychvaluje se soused. „A co jste udělal?“ ptají se zvědavci. „Prodal jsem auto,“ hrdě odpoví soused.

Jdou dva lidi po poušti a ztratí se. Tak se zeptají beduína, kam jít: „Prosím vás, jak se dostaneme do nejbližšího města?“ „Jděte pořád rovně a v úterý zahnete doprava.“

U lékaře: „Nevíte, že ordinuji jen do čtvrté hodiny?“ zlobí se lékař na pacienta. „Já vím, pane doktore, ale ten kůň, který mě kopl, to zřejmě nevěděl,“ smutně konstatuje pacient.

Oznámení v parku: „Ztratil se pitbul. Vzkaz pro nálezce: Hodně štěstí!“

Jarda si hází korunou: Když padne orel, půjdu na hokej, když padne panna, jdu se dívat na televizi, a když zůstane stát na hraně, jdu psát domácí úkoly.“

Pepa si stěžuje kamarádovi: „Můj život je samý problém. Například nevím, kam mám vložit peníze. Do banky na termínovaný vklad nebo do nemovitosti. „Počkej, počkej, jaké peníze?“ „No vidíš, další problém?“

Nezbedův humor 5

Hry plné vraždění dětem ubližují

Možná se vám to už někdy stalo. Maminka přijde domů a najde své dva chlapce s otcem u počítačové hry plné vraždění. Tedy u jednoho z těch perverzních videí, v nichž jde o to, aby hráč odpráskl co nejvíce lidí. Matky považují takové hry za ukrutné svinstvo, a proto je dětem zakazují.

Ale tatínek má sám divokou střelbu rád a tvrdí, že přece ještě žádný psycholog nedokázal, že by takové hry dětem škodily. Matka je bezradná. Ona nepotřebuje žádný důkaz, že radost z krveprolití je něco odporného. Ona nechce, aby se její děti bavily zabíjením. Ale co má dělat?

Pokud máte s tímto problémem také zkušenosti, rád bych vás ujistil: ano, „zabíjäcké“ videohry jsou perverzní. Hrou se totiž dítě učí – dozvídá se leccos o světě a o sobě samém. Žádná hra jej nezanechá beze stopy. Když jsme jako děti hráli „Člověče, nezlob se“, učili jsme se při tom snášet rány. Naučili jsme se, jak je štěstí vrtkavé a že se svět nezboří, když člověk jednou prohraje. Později jsme se u „Monopolů“ učili zacházet s penězi a posuzovat riziko. To jsou všechno dosti užitečné věci.

Co se pak člověk naučí u videa plného násilí? Že je svět plný nepřátel a že jediné, co na ně platí, je kulka. Také se naučí, že není nutné se dlouho potýkat s problémy. Stačí jeden výstřel a věc je vyřízená. A navíc se ještě naučí, že nejlepší je nedívat se druhému do tváře. Možná bychom v ní totiž mohli spatřit smrtelnou úzkost, lásku toho člověka k životu, jeho zoufalství – a pak bychom možná nevystřelili. Ve světě zabíjäckých her může být takové lidské pohnutí smrtelné. Smrtelné pro hráče. Smrtelné pro dítě. Je tedy lepší vystřelit.

Chlapec, který je s něčím takovým denně konfrontován, si zvykne na brutalitu. A násilí mu působí místo odporu radost. To chcete? Pokud ne, promluve si se svým mužem. A mluve se se svými dětmi. Zeptejte se jich, proč je půl světa na nohou, když nějaké dítě trápí žízalu, ale když dítě honí po obrazovce lidi a střílí je, všichni nad tím mávnou rukou. Proč chcete čekat na nezvratné důkazy, že hry plné vraždění dětem ubližují?

Notker Wolf Prokletý mobil

KDO JE DUCH SVATÝ

Duch Svatý není neurčitá duchovní energie, projev božské moci, ale Boží osoba. Spolu s Otce a Synem patří Duch Svatý do společenství tří božských osob – Nejsvětější Trojice – trojjediného Boha. Když svatý Augustin vysvětluje vztahy mezi osobami v této Trojici, říká o Duchu Svatém: „Duch Svatý je láska mezi Otcem a Synem.“ Duch Svatý je zároveň darem, poutem lásky i Láskou – Osobou. Je tím, kdo sjednocuje a vytváří společenství. Tak jako se Bůh neuzavírá ve své lásce sám do sebe, ale touží zahrnout svou láskou každého člověka, tak si nenechává pro sebe ani Ducha Svatého. Vylévá ho na nás, dává nám tento úžasný dar a v něm sám sebe. „Všichni jsme byli napojeni jedním Duchem.“ (1 Kor 12, 13)

viz www.vira.cz

Nikdo nemá tolik poradců jako ten, kdo má Bibli.

„NOC KOSTELŮ“
v kostele sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně
v pátek 10. června 2022

PROGRAM

- 18.00 - 18.50 Mše svatá
18.50 - 19.00 Zahájení
19.00 - 19.30 Pro děti: „**Barvy v liturgii aneb módní liturgických oděvů**“
přehlídka
- P. Marian Dej s hudebním doprovodem dětské schůly Cecilčata
19.30 - 19.45 Vyhodnocení kreseb dětí na téma „**Náš slavičínský kostel**“
19.45 - 20.30 Přednáška na téma „**Archeologické nálezy v místě našeho kostela**“
- Mgr. Tomáš Chmela a Ing. Miroslav Kadlec
Varhanní koncert - Dominik Šuráň
20.30 - 21.30 **Možnost prohlídky:**
- fotografií – Josef Floreš
- knih o kostelích
- obrázků dětí
- varhan
- věže kostela a zvonů
22.15 - 23.00 **Noční čtení z Bible** – každý z účastníků se může zapojit do čtení
23.00 - 23.45 **Noční chvály** – chválová schůla Slavičín
23.45 - 24.00 **Společná modlitba za farnost, město Slavičín a okolní vesnice**

Doprovodný program:

- **Zapal si svou svíci** na znamení proseb, díky či nového rozhodnutí.
- **K tobě se, Bože, utíkám** – po celý večer je možnost vřazovat lístky s prosbou do krabice u bočního oltáře. Na všechny úmysly bude v tichosti pamatováno při závěrečné modlitbě.
- **Vyber si svůj citát** - každý si může vybrat pro sebe biblický citát.
- **Ruční přepis Bible**

Upozorňujeme návštěvníky, že uvedený časový harmonogram programu je orientační. Neplánovaně může dojít k mírnému časovému posunu.

**Srdečně zveme k prožití hezkých a výjimečných chvílí
ve večerních a nočních hodinách
v našem kostele sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně**

Bůh má plné zuby těch, kdo Ho mají plná ústa.

Křty:**Duben:**

Ondřej Kozubík
Olívie Miklasová
Teodor Šuráň
Natalie Gromská
Marek Jan Stebel
Alžběta Častulíková

Květen:

Matteo Ján Kubalak
Robin Zlatník
Liliana Marie Švajdová
Eliška Urbaníková
Tereza Urbaníková

Pohřby:

13.4. Josef Paúr, 1962, Újezd u Valašských Klobouk
20.4. Petr Havrlant, 1943, Luhačovice
21.4. Anastazie Saňáková, 1938, Slavičín
22.4. Milan Juřík, 1933, Slavičín
23.4. Ludmila Palkovičová, 1923, Velké Losiny
12.5. Josef Uchytíl, 1936, Hrádek na Vlárské dráze
19.5. Helena Šebáková, 1933, Rokytnice

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ

– největšího daru, který Kristus svěřil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlase se nám:**

Křest dětí buď hned po narození, nebo alespoň 1 měsíc před křtem.

(Křty jsou zpravidla 3. neděli v měsíci při mši svaté v 11 hodin)

Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok.

(Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigílii.)

Zamýšlený **cirkevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem.

Svátost nemocných udělujeme po individuální domluvě.

Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa ----- **15.00 – 16.00**

Pátek **8.30 – 9.30** **15.00 – 16.00**

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo

úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad): 739 245 911

Mons. P. Marian Dej (soukromé): 731 919 369

E-mail: faslavicin@ado.cz

Web: www.faslavicin.cz

Farní knihovna (na faře):

POZOR ZMĚNA!

Bude otevřena každý lichý týden v úterý od 13 do 16 hod.

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

- 4.6. - 10.6. Petružvka
11.6. - 17.6. Zupková, Fojtíková, Raková, Durdáková, Štěpančíková, Šimoníková, Koudelová
18.6. - 24.6. Rokytnice 3 (p. Tarabusová)
25.6. - 1.7. Hrádek 1
2.7. - 8.7. Hrádek 2
9.7. - 15.7. Hnilová L., Bothová, Zvoníčková, Kotásková, Koncerová, Frolová, Vyorálková
16.7. - 22.7. Mňačková, Cvešperová, Hlavicová, Koudelová T., Koudelová E., Argalášová
23.7. - 29.7. Nevšová
30.7. - 5.8. Lipová
6.8. - 12.8. Rodina Múdrych
13.8. - 19.8. Divnice
20.8. - 26.8. Rokytnice 1 (p. Marie Malaníková)
27.8. - 2.9. Kašparová, Brhelová, Kosečková J., Rašková, Brhelová, Strnadová, Kosečková A.
3.9. - 9.9. Obadalová, Durdáková, Borová, Tománková, Kuželová M., Lagová
10.9. - 16.9. Studénková M., Salvetová, Burešová, Studénková P., Florešová
17.9. - 23.9. Vašíčková, Kudelová, Janůjová, Šebáková, Nováková, Psotová, Janoušková
24.9. - 30.9. Zlámalová, Peniašková, Studeníková, Lysáková, Dubská

Všem, kdo se podílejí na úklidu, upřímně Pán Bůh zaplat'.

PRÁVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA A SV. CECILIE VE SLAVIČÍNĚ

NE	7.15 hodin
	9.15 hodin
	11.00 hodin
PO, ST, PÁ	18.00 hodin
ÚT, ČT, SO	7.00 hodin

viz: www.faslavicin.cz

- 16.7. Panna Maria Karmelská (Mt 12, 14-21)
17.7. **16. neděle v mezidobí** (Lk 10, 38-42)
22.7. Svátek sv. Marie Magdalény (Jan 20, 1.11-18)
23.7. Svátek sv. Brigity, patronky Evropy (Jan 15, 1-8)
24.7. **17. neděle v mezidobí** (Lk 11, 1-13)
25.7. Svátek sv. Jakuba, apoštola (Mt 20, 20-28)
26.7. sv. Jáchym a Anna (Mt 13, 16-17)
31.7. **18. neděle v mezidobí** - sv. Ignác z Loyoly (Lk 12, 13-21)
4.8. sv. Jan Maria Vianney (Mt 16, 13-23)
6.8. Svátek Proměnění Páně (Lk 9, 28b-36)
7.8. **19. neděle v mezidobí** (Lk 12, 32-48)
9.8. Svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, patronky Evropy (Mt 25, 1-13)
10.8. Svátek sv. Vavřince, jáhna a mučedníka (Jan 12, 24-26)
14.8. **20. neděle v mezidobí** (Lk 12, 49-53)
15.8. **Slavnost Nanebevzetí Panny Marie** (Lk 1, 39-56)
21.8. **21. neděle v mezidobí** (Lk 13, 22-30)
24.8. Svátek sv. Bartoloměje, apoštola (Jan 1, 45-51)
28.8. **22. neděle v mezidobí** – sv. Augustin (Lk 14, 1.7-14)
1.9. Světový den modliteb za péči o stvoření (Lk 5, 1-11)
4.9. **23. neděle v mezidobí** (Lk 14, 25-33)
8.9. Svátek Narození Panny Marie (Mt 1, 1-16.18-23)
11.9. **24. neděle v mezidobí** (Lk 15, 1-32)
12.9. Jméno Panny Marie (Lk 7, 1-10)
14.9. Svátek Povýšení sv. Kříže (Jan 3, 13-17)
15.9. Panna Maria Bolestná (Lk 2, 33-35)
16.9. sv. Ludmila (Lk 8, 1-3)
18.9. **25. neděle v mezidobí** (Lk 16, 1-13)
21.9. Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty (Mt 9, 9-13)
23.9. sv. Pio z Pietrelciny (Lk 9, 18-22)
25.9. **26. neděle v mezidobí** (Lk 16, 19-31)
28.9. **Slavnost sv. Václava, hlavního patrona českého národa** (Mt 16, 24-27)

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 300 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 608 746 325 nebo 731 646 734 a Magdalena Durdáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v přední kostele, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímně Pán Bůh zaplat'. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde 28.9.2022 na Slavnost svatého Václava. Uzávěrka bude v neděli 11.9.2022. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V článcích jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!